

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **DI, z. s.**, spolek, v době podání žaloby pod názvem: Dance macabre, IČO: 228 89 167, se sídlem Brno, Rolnická 661/7, zast. **JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml.**, advokátem, se sídlem Brno, Kobližná 47/19, proti žalovanému: **České dráhy, a.s.**, IČO: 709 94 226, se sídlem Praha 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2015 č.j. 954/2015-O25, t a k t o :

- I. Rozhodnutí společnosti České dráhy, a.s. ze dne 6. 3. 2015 č.j. 954/2015-O25 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228,- Kč do rukou žalobcova zástupce – advokáta JUDr. Ludvíka Ševčíka ml., a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení sdělení žalovaného ze dne 6. 3. 2015 č.j. 954/2015-O25, jež považuje za správní rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jímž bylo odloženo jeho odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2015 č. j. 175/2015-O25. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2015 byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“), která zněla: „Jaké konkrétní úkony právní služby činila advokátka JUDr. Radmila Kleslová, číslo ČAK: 08192 pro povinnou osobu v kalendářním roce 2014 a jakou smluvní odměnu za tuto činnost obdržela?“ Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2015 obsahovalo mj. procesní poučení o možnosti podat odvolání k předsedovi představenstva žalovaného.

Napadeným rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015 žalovaný odložil odvolání žalobce podané dne 9. 2. 2015. Žalovaný připouští, že žadateli (žalobci) musí částečně přisvědčit, že již ze žádosti o poskytnutí informace vyplývá, kdo a z jakého titulu zastupuje žadatele (J. H., statutární orgán), avšak pouze ve vztahu k podané žádosti, nikoli již ve vztahu k podanému odvolání, z něhož již podle žalovaného neplyne, z jakého titulu žadatele zastupuje právě J. H.

Otázku zastupování právnické osoby je třeba podle žalovaného posuzovat k okamžiku, kdy zastupující osoba činí předmětný úkon, přičemž nelze přehlédnout, že od podání žádosti o poskytnutí informace do podání odvolání uplynula určitá doba, cca doba jednoho měsíce. Relevantní údaj přitom nelze zjistit z příslušného rejstříku. Žadatelova (žalobcova) e-mailová reakce na výzvu k odstranění vad podání odvolání není podle žalovaného dostačující. Ani odstranění vad podání v elektronické podobě nesplňuje dané podmínky.

V reakci ze dne 27. 2. 2015 na výzvu k odstranění vad podání odvolání (založené ve správním spise) žalobce sděloval žalovanému, že J. H. jedná jménem žalobce jako jeho statutární orgán, a odkázal přitom na podání žádosti ze dne 11. 1. 2015. Opětovné dokládání takové skutečnosti je podle žalobcovy reakce redundantní (tedy nadbytečné).

Žalobce namítá, že žalovaný odmítl poskytnout požadovanou informaci proto, že to není možné podle předpisů o advokacii, a proto, že se jedná o obchodní tajemství. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný následně vyzval žalobce k odstranění vad tohoto podání, konkrétně k doložení oprávnění J. H. k zastupování žalobce. Na tuto výzvu reagoval žalobce replikou, že tyto skutečnosti dokládal již ve své žádosti o poskytnutí informace ze dne 11. 1. 2015, a to usnesením o volbě statutárního orgánu. Má za to, že povinný subjekt je povinen uchovávat tyto listiny ve spise probíhajícího řízení. O věci (odvolání) měl podle žalobce rozhodnout podle ust. § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím předseda představenstva žalovaného. Žalobce dále namítá, že žalovaný odložil podané odvolání nesprávným postupem podle ust. § 43 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Zároveň poukazuje na závěr poradního sboru ministra vnitra, podle něhož při neodstranění vady podání, která je jen nepodstatná, by měl správní orgán takový nedostatek pardonovat. Podle žalobce je s podivem, že mu uvedený nedostatek nebyl vytýkán již od začátku řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Namítá, že rozhodnutí napadené žalobou v podobě uváděné žalobcem neexistuje, neboť předseda představenstva žalovaného žádné takové rozhodnutí nevydal. Pouze ředitelka právního odboru žalovaného za orgán prvního stupně odložila přípisem odvolání podané žalobcem, neučinila tak ale jako orgán odvolací. Žalovaný má za to, že to, zda podání (zde odvolání) má všechny náležitosti stanovené právními předpisy, posuzuje orgán, který vydal napadené (zde prvostupňové) rozhodnutí, a tím je v daném případě právní odbor žalovaného. Zároveň žalovaný uvádí, že podmínky stanovené zákonem pro odvolací řízení jsou přísnější a formálnější než podmínky stanovené pro podání samotné žádosti. Pokud žalobce rovněž namítal, že žalovaný měl vydat rozhodnutí podle § 66 správního řádu, měl podat podle žalovaného opravný prostředek podle příslušného procesního předpisu; jinak přicházela v úvahu i aplikace ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný vznáší pochybnost, zda žalobce vyčerpal všechny prostředky, které poskytuje zákon o svobodném přístupu k informacím.

K vyjádření žalovaného předložil žalobce soudu repliku, v níž v podstatě zopakoval již vyřčené argumenty a v níž poukázal na povinnost prvostupňového orgánu předložit odvolání druhostupňovému orgánu, byť tak učinil poukazem na příslušná ustanovení správního řádu a nikoli na speciální ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, které má v daném případě aplikační přednost.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (námitek), kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů, dále již „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování povinného subjektu v pozici správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalobu shledal důvodnou.

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, které představuje vůči správnímu řádu – jak již bylo naznačeno výše – „lex specialis“ mající přednost před obecnou procesně právní úpravou danou správním řádem, předloží povinný subjekt odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání; citovaný zákon hovoří o předložení bez dalšího.

Podle ust. § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, a to za situace, že podle § 178 správního řádu nelze nadřízený orgán určit, což je právě případ procesního postavení žalovaného.

Obdržel-li totiž žalobce po procesním poučení, kterého se mu dostalo v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2015, sdělení o odložení odvolání, mohl být oprávněně přesvědčen, že se tak stalo v důsledku pokynu či rozhodnutí funkcionáře, který měl o odvolání podle daného poučení rozhodnout. Podle ustálené dlouholeté judikatury pak i přípis (dopis, sdělení), který splňuje předpoklady stanovené v § 65 odst. 1 nebo 2 s.ř.s., je „správním rozhodnutím“. Žalobce tak důvodně předpokládal, že v daném řízení jde o rozhodnutí konečné, vydané ve smyslu zmíněného předchozího procesního poučení. V takovémto případě tak je dána jeho aktivní žalobní legitimace.

Jestliže své zastupování žalobce doložil při podání žádosti dne 11. 1. 2015, pak lpění na opakovaném doložení zastoupení konkrétním statutárním orgánem při podání odvolání dne 9. 2. 2015, tedy s časovým odstupem necelého jednoho měsíce, lze považovat za formalistické za situace, kdy žalobce výslovně potvrdil, že se v pozici statutárního orgánu nic nezměnilo. Je pak jen procesní otázkou, zda takovému tvrzení lze uvěřit, anebo vyžadovat při každém podání, i kdyby se opakoval v denních intervalech, zmíněné doložení statutárního orgánu. Jiná situace samozřejmě nastane nyní v dalším řízení, kde pro existující časový odstup bude již potřebné doložit zastupování žalobce konkrétní osobou jako statutárním orgánem žalujícího spolku.

Postup při odložení věci tak znamenal takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (za který je třeba v tomto případě považovat povinný subjekt), jež mohlo (a postačí pouze, že „mohlo“, aniž by se zkoumalo, zda „muselo“) mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a věc proto vrací žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.

O náhradě nákladů soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto výši přiznané náhrady nákladů soud shledal důvodnou v částce představující zaplacený soudní poplatek za žalobu, jakož i v částce představující náklady na zastoupení v rozsahu odměn za dva úkony právní služby (za přípravu a převzetí zastoupení a podání žaloby; k podání repliky pro účely přiznání náhrady nákladů soud nepřihlédl, neboť její uplatnění sice umožnil, avšak ve smyslu ust. § 74 odst. 1 s.ř.s. ji žalobci výslovně neuložil), a to včetně tzv. režijního paušálu a navýšení odměny za zastoupení o daň z přidané hodnoty (vyhláška č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 57 odst. 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu